

SEMBRA
LLIBRES

Vernon Subutex 1

Primera edició: abril de 2019

© Del text original: Virginie Despentes i

Editions Grasset & Fasquelle, 2015

© De la traducció: Anna Casassas Figueras, 2019

© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop. V., 2019

c/ Real de Gandia, 3 (baix esquerre)

46020 València

sembra@seibrallibres.com

www.seibrallibres.com

som cooperativa

Edició: Clara Berenguer, Mercè Pérez i Xavi Sarrià

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Correcció: Roger Sarrià

Maquetació: Setanta

Sembra Llibres forma part de l'Associació

d'Editorials Independents

www.llegirencatala.cat

Editat per acord amb Casanovas &

Lynch Literary Agency S.L.

Aquest llibre s'ha imprès a Romanyà-Valls
amb paper ecològic, offset cru de 80 grams i ha estat
compaginat amb cos 11 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-16698-33-2

DL: V-734-2019

Virginie Despentes
VERNON SUBUTEX 1

Traducció d'Anna Casassas

SEMBRA
LLIBRES

Non omnis moriar

...

*a Martine Giordano,
Joséphine Pépa Bolivar,
Yanna Pistruin.*

A les finestres de l'edifici del davant ja hi ha llum. Les siluetes de les dones de fer feines es mouen en el gran espai obert del que deu ser una agència de comunicació. Comencen a les sis. Normalment, en Vernon es desperta una mica abans que arribin. Té ganes d'un cafè ben curt, d'un cigarret amb filtre groc, li agradaria fer-se una torrada i esmorzar donant una ullada als titulars del *Parisien* a l'ordinador.

Fa setmanes que no ha comprat cafè. Els cigarrets que caragola al matí esbudellant les burilles del dia abans són tan prims que és com fumar paper. Als armaris no hi té res per menjar. Però encara conserva la connexió a Internet. L'hi carreguen al banc el dia que hi arriba l'ajut del lloguer. Ja fa mesos que l'ingressen directament al propietari, però fins ara ha anat funcionant igualment. Tant de bo que duri.

Li han anul·lat el contracte del mòbil, ja no es trenca el cap per comprar més targetes. Davant del desastre, en Vernon s'ha marcat una línia de conducta: fa com si no s'adonés de res. Ha anat contemplant com tot s'enfonsava de mica en mica, i després l'esfondrament s'ha accelerat. Però en Vernon no ha cedit ni pel que fa a la indiferència, ni a l'elegància.

Primer de tot li van treure la renda de solidaritat. Va rebre per correu una còpia de l'informe que havia fet sobre ell la seva assistent. S'entenien bé. S'havien vist regularment durant gairebé

tres anys, al despatxet minúscul on la dona deixava morir unes quantes plantes. A la senyora Bodard, d'uns trenta anys, coqueta, pèl-roja tenyida, pleneta, mamelluda, li agradava parlar dels seus dos fills, que l'amoïnaven; els portava regularment a veure un pediatre, amb l'esperança que els diagnosticués una hiperactivitat que justificués un tractament sedant. Però el metge els trobava perfectes i li parava els peus. La senyora Bodard li havia explicat que, quan era petita, havia anat a concerts dels AC/DC i dels Guns N'Roses amb els seus pares. Ara preferia Camille i Benjamin Biolay, i en Vernon s'havia estalviat tot comentari que la pogués ferir. Havien parlat molt del seu cas: entre els vint anys i els quaranta-cinc havia fet de venedor de discos. En el seu camp, les ofertes de feina eren més escasses que si hagués treballat en l'extracció del carbó. La senyora Bodard li havia suggerit una reconversió. FP, escoles d'adults, cursos d'accés, havien consultat junts totes les vies possibles i després s'havien separat en bons termes, amb l'acord de tornar-se a veure per valorar de nou la situació. Tres anys després, li havien denegat la sol·licitud que havia presentat per fer un grau d'administratiu. Ell considerava que per la seva banda havia fet tot el que es podia fer, havia arribat a ser expert a muntar dossiers, cosa que feia amb molta eficàcia. A la llarga havia adquirit el convenciment que la seva feina consistia a badar per Internet buscant ofertes que poguessin encaixar amb el seu perfil per enviar-hi currículums que li permetessin d'obtenir, a canvi, proves de refús. Qui voldria formar algú de gairebé cinquanta anys? Sí que havia aconseguit un contracte de pràctiques en una sala de concerts de la perifèria i un altre en un cinema d'art i assaig, però a part de sortir una mica, posar-se al corrent dels problemes del transport de rodalia i conèixer gent, tot plegat li produïa sobretot la terrible sensació de perdre el temps.

La còpia de l'informe que la senyora Bodard havia redactat per justificar la retirada de la pensió esmentava coses que ell li havia comentat en converses disteses, com ara que s'havia gastat alguna petita quantitat per anar a veure els Stooges a Le Mans o que havia perdut cent euros jugant a pòquer. Repassant el dossier, abans de preocupar-se per la pensió, s'havia sentit terriblement avergonyit per ella. L'assistent devia tenir trenta anys. Què guanyava —quan guanya, una tia així—, dos mil euros bruts? A tot estirar. Però la gent d'aquella generació havia pujat al ritme de la veu del gran germà: un món en el qual el telèfon podia sonar en qualsevol moment per ordenar-te que despatxessis la meitat dels companys. Eliminar els altres és la regla d'or dels jocs que van mamar. Com se'ls pot demanar que, ara, ho trobin mòrbid?

Quan va rebre la notificació, en Vernon es va dir que això potser el motivaria per trobar «alguna cosa». Com si l'agreujament de la precarietat en què vivia pogués tenir alguna influència benèfica sobre la seva capacitat per sortir del fangar en el qual estava empantanegat...

No era l'únic per a qui les coses havien degenerat ràpidament. Fins al principi dels anys 2000, hi havia molta gent que se n'anava sortint prou bé. Encara es veien missatgers que es convertien en productors, comentaristes que obtenien la direcció d'un programa de la tele, i fins i tot els ganduls acabaven de caps d'una secció de discs a l'FNAC... A la cua de tot, els menys motivats per l'èxit es defensaven entre un bolo en un festival, una feineta de pipa en una gira o una enganxada de cartells pels carrers... En Vernon, tanmateix, estava ben situat per copsar la importància del tsunami Napster, però no s'havia imaginat gens que el vaixell s'enfonsaria tan de cop.

Hi havia qui pretenia que era una cosa kàrmica, per culpa del repunt que havia conegut la indústria amb l'operació CD —revendre a tots els clients el conjunt de la seva discografia en

un suport que sortia menys car de fabricar i es venia el doble a la botiga... sense que cap boig per la música hi guanyés res, no hi havia hagut mai ningú que es queixés del format vinil. Però aquesta teoria del karma no s'aguantava perquè a hores d'ara ja se sabia, si la Història castigues el fet de comportar-se com un dat pel cul.

La botiga d'en Vernon es deia Revolver. Hi havia entrat de dependent a vint anys i se l'havia quedada quan l'amo havia decidit que se n'anava a Austràlia a obrir un restaurant. Si, el primer any, algú li hagués dit que es passaria quasi tota la vida allà dins, hauria dit que ni pensaments, tinc massa coses a fer. És a mesura que et fas vell que entens que l'expressió «hòstia que de pressa que passa» és la que resumeix millor l'essència de l'operació.

Havia hagut de tancar el 2006. La qüestió més complicada havia estat trobar algú interessat en el traspàs i dir adeu a les il·lusions de guanyar-hi res, però el primer any d'atur, sense cobrar, perquè era l'amo, havia anat bé: un contracte per escriure una dotzena d'entrades en una enciclopèdia del rock, uns quants dies en negre a les taquilles d'un festival de la perifèria, algunes cròniques de discos a la premsa especialitzada... i havia començat a posar en venda a Internet tot el que s'havia endut de la botiga. Gairebé tot l'estoc l'havia liquidat, però li quedaven uns quants elapés, estoigs i una col·lecció important de cartells i samarretes que s'havia negat a saldar amb la resta. A les subhastes d'eBay n'havia tret el triple del que havia previst, i sense la murga de la comptabilitat. Només calia ser seriós, anar a correus la mateixa setmana i fer un paquet ben fet. El primer any havia estat perfecte. La vida sovint és un partit que té dues rondes: a la primera part, t'adorm fent-te creure que ho tens tot controlat, i a la segona, quan et veu relaxat i amb la guàrdia baixa, et torna a passar els plats i t'esclafa.

En Vernon havia tingut el temps just d'aficionar-se un altre cop a llevar-se tard: durant més de vint anys, tant si feia mal

temps com si tenia la grip, havia pujat el coi de persiana de la botiga, fos com fos, sis dies a la setmana. En vint-i-cinc anys havia confiat les claus de la botiga a un col·lega tres vegades: per una grip intestinal, perquè li posessin un implant i per una ciàtica. Li havia costat un any aprendre a quedar-se al llit al matí llegint, si en tenia ganes. El plaer màxim era escoltar la ràdio tot buscant porno a la xarxa. Ho sabia tot de la carrera de Sasha Grey, Bobbi Starr o Nina Roberts. També li agradava fer la migdiada, llegir mitja horeta i adormir-se.

El segon any, s'havia encarregat de la iconografia d'un llibre sobre Johnny Hallyday, s'havia apuntat a la renda de solidaritat, que just acabava de canviar de nom, i havia començat a vendre la seva col·lecció personal d'objectes. L'eBay li anava bé, no s'hauria imaginat mai que a l'espai 2.0 hi regnés aquella follia fetitxista, s'hi venia tot: marxandatge, còmics, figuretes de plàstic, cartells, fanzins, llibres de fotos, samarretes... Al principi, quan es comença a vendre, preval la contenció, però amb l'arrencada ve el plaer de desfer-se de tot. De mica en mica havia netejat tota la casa de qualsevol rastre de la seva vida anterior.

No es descuidava d'apreciar en tot el seu valor la bondat d'un matí sense que vingués ningú a empenyar. Tenia tot el temps del món per escoltar música. I els Kills, White Stripes i altres Strokes finalment podien treure tots els discos que volguessin, que ell ja no se n'havia de preocupar. No podia suportar més totes aquelles novetats que no s'aturaven mai, per seguir el ritme hauria calgut posar-se sota perfusió a la pantalla i ingerir sons nous sense descansar ni un moment.

En canvi, no havia previst que després de tancar la botiga la cosa de les dones es tornaria tan puta. Sempre es diu que el rock és un món d'homes, però sempre es diuen moltes collonades: tenia les seves clientes, que s'anaven renovant. La qüestió de les ties li anava molt bé. No era un home fidel, i mentre ell només

pensava a esfumar-se elles encara se li enganxaven més. Només calia que una xavala passés un dia amb el seu amigueta a buscar un vinil, i segur que tornava, tota sola, abans de vuit dies. I també hi havia totes les que treballaven al barri. Les esteticistes del capdavant del carrer, les noies de la botiga del davant, les noies de correus, les noies del restaurant, les noies del bar, les noies de la piscina. Una reserva prodigiosa que havia quedat fora del seu abast en el mateix moment que havia lliurat les claus.

N'havia tingut poques de regulars, a la vida. Com molts coneeguts seus, en Vernon vivia amb el record de la dona que l'havia deixat. La important. La seva es deia Séverine. Ell aleshores tenia vint-i-vuit anys. Massa aferrat a la seva reputació de *serial lover*, no havia volgut adonar-se a temps que era aquella i no pas cap altra. Era el més fera del carrer, perillós i independent, tots els seus amics estaven meravellats de l'elegant desimboltura amb què encadenava els rotllos. En tot cas, així és com es veia ell. El clau d'una nit, el seductor, el que no es lliga, el que les ties no enreden. No es feia cap il·lusió: com tants homes poc segurs d'ells mateixos, el confortava comprovar que era capaç de fer plorar les dones.

La Séverine era alta i espitosa, tan espitosa que podia arribar a cansar, tenia cames interminables i aires de parisença rica, de les que poden posar-se una armilla de pell de xai i que els doni un aire distingit. Agafava les coses amb força, en una casa ho sabia fer tot, i no li feia cap por haver de canviar un pneumàtic al voral de la carretera, era d'aquests fills de casa bona, acostumats a espavilar-se sols i a no queixar-se mai. Però això no volia dir que, en la intimitat, no se sabés relaxar. Si pensa en ella, encara la veu despullada, al llit, li encantava passar-hi tot el cap de setmana. Havia posat els plats directament a terra, al costat del matalàs, i així no havia d'aixecar-se per canviar de disc. Al voltant hi tenia els cigarrets, l'ampolla d'aigua i el telèfon amb el fil en espiral tot cargolat. Era el seu reialme. Durant mesos hi havia estat admès.

Era la mena de noia a qui la seva mare ha ensenyat que quan t'assabentes que t'han fet el salt no plores. La Séverine estrenyia les dents. En Vernon s'havia deixat enxampar com un ximple i l'havia sorprès molt que ella no el plantés immediatament. Li havia dit «me'n vaig» i l'havia perdonat. Ell havia deduït que la noia no es veia amb cor de perdre'l i havia sentit un cert menyspreu per la seva feblesa. O sigui que hi podia tornar. Ja feia tres o quatre vegades que se les tenien de valent i que ella deia vigila de no tibar massa la corda, fotrè el camp, no em deixes elecció, i en Vernon estava convençut que no ho faria. No s'ho havia vist a venir. Quan havia sabut que la Séverine sortia amb un altre, havia posat les seves coses en una caixa i les havia deixades a la vorera. La imatge de la roba, els llibres i els potets remenats pels vianants i escampats davant de la seva porta l'havia d'obsedir durant anys. No n'havia sentit a parlar més. Havia necessitat molt de temps per adonar-se que no se'n refaria. Tenia talent per ignorar les seves emocions. Sovint es troba pensant en com seria la seva vida si hagués continuat amb la Séverine. Si hagués tingut la força de renunciar al que era abans, si hagués sabut que de totes maneres acabem perdent el que volem més i que és millor anticipar-s'hi. De segur que ha tingut fills. És d'aquestes. Que posen seny. Sense perdre gens d'encant. No pas una bruixa. Una tia lleugera, que deu menjar coses bio i apassionar-se pel canvi climàtic, però està segur que continua escoltant Tricky i Janis Joplin. Si hagués continuat amb ella, hauria trobat feina just després de la botiga, perquè haurien tingut nanos i no li hauria quedat més remei. I ara es preguntarien què havien de fer amb els problemes de maria del gran, o amb l'anorèxia de la petita. En fi. Li agrada pensar que ha limitat els danys.

Ara en Vernon suca menys que un home casat. No s'hauria imaginat mai que fos possible aguantar tant de temps sense sexe. Facebook o Meetic són eines magnífiques per lligar des de

casa, però fora que et donis per satisfet amb Second Life, bé t'has d'acabar decidint a sortir a veure la noia. Has de trobar roba per posar-te que faci *vintage* i no vagabund, espavilar-te per no haver d'entrar a cap bar, ni a cap cine, i encara menys haver d'anar a sopar enlloc... i no portar-la a casa, perquè no vegi els armaris buits, la nevera desèrtica i el merder insalubre que no té res a veure amb el simpàtic caos del solter contumaç. A casa seva hi regna una olor de mitjó de dies, el perfum típic del concho. Tant és que obri les finestres i que es perfumi. És l'olor que marca el seu territori. Entre una cosa i l'altra, flirteja amb noies per Internet i després, quan finalment queden, les planta.

En Vernon coneix les dones, n'ha tractades moltes. A la ciutat abunden les desesperades que de bon grat li farien la neteja i es posarien de quatre grapes per oferir-li llargues fel·lacions que haurien d'apujar-li la moral. Però ja li ha passat l'edat d'imaginar-se que tot això es pot produir sense venir acompanyat d'un lot d'exigències a canvi. Que una dona sigui vella i lletja no vol dir que hagi de ser menys pesada i exigent que una preciositat de vint anys. El que caracteritza les dones és que poden mostrar un perfil baix durant mesos abans d'ensenyar el llautó. No es refia gens de la mena de dona que podria pescar.

Els col·legues són una altra cosa. Els lligams creats escoltant discos junts durant anys, anant a concerts i parlant de grups són sagrats. No els deixes de veure només perquè has de canviar de local. Però el que havia canviat era que ara calia trucar-se per quedar, mentre que fins aleshores entraven per la porta de la botiga quan passaven pel barri. No estava acostumat a planificar sopars, sortides al cine o vermouths de fumetes... De mica en mica, sense que s'hi fixés, molts socis havien marxat cap a províncies, bé perquè tenien dona i fills i ja no podien viure en trenta metres quadrats, bé perquè París era massa car i la prudència els havia fet tornar al lloc on havien nascut. Després dels quaranta anys,

París només tolerava els fills de propietari, la resta de la població se n'anava a continuar el seu camí més lluny. En Vernon s'hi havia quedat. Potser havia fet mal fet.

Aquesta esbandida no li havia saltat als ulls fins més tard, quan la solitud l'havia emparedat de viu en viu. I després havia vingut la sèrie negra.

Havia començat amb en Bertrand. Reaparició del càncer. La bèstia havia tornat per la gola. Ja havia suat sang amb el primer. Es pensava que se n'havia sortit. En tot cas, els amics havien celebrat la guarició com una victòria definitiva. Però tot va anar tan de pressa que els va agafar en pilotes, no se'n van fer el càrrec fins després de l'enterrament. Durant els tres mesos que van anar de la comunicació del diagnòstic al traspàs definitiu, la malaltia se'l va cruspir. En Bertrand duia sempre camises negres amb el coll alçat. Duia aquestes camises des del 1988. Amb el temps, li costava cordar-se-les, de tant que li havia crescut la panxa a còpia de cervesa. A quaranta i tants anys, tenia els cabells llargs i blancs, unes Ray-Ban fosques sobre el nas, botes de pell de serp i cara de gamberro. Ple de venetes vermelles, però ben conservat, el toro.

Havia estat molt dur acostumar-se a veure'l amb un pijama de vell. Que li haguessin caigut els cabells, encara. Però el pijama ridícul encongia el cor d'en Vernon. En Bertrand no aconseguia alimentar-se i ni la millor herba del món hi podia fer res. Havia perdut l'alçada que el caracteritzava. Els ossos, massa expressius sota la pell esgrogueïda, esdevenien obscens. S'entossudia a portar els seus anells amb calaveres tot i que li queien dels dits. Ell mateix es veia anar-se'n, dia a dia, i n'era ben conscient.

Després va venir el dolor constant, el cos sense gens de força i la cara de calavera. Els amics no paraven de fer broma sobre la bomba de morfina, perquè la conya era la seva única forma de comunicació. De vegades, en Bertrand esmentava la mort que l'esperava. Deia que, a la nit, el despertava la por, i deia «el mal

rotllo és que tinc tot el cap, i sento com el cos se me'n va i no hi puc fer res». En Vernon no podia pas contestar «va, ja veuràs que tot anirà bé, anima't». De manera que escoltaven els Cramps, el Gun Club i MC5 tot bevent cervesa, mentre en Bertrand encara la va poder suportar. La família estava furiosa, però sincerament, què més els quedava.

I, un matí, la notícia que s'havia mort, amb un missatge al mòbil. En aquell moment, en Vernon es va limitar a mantenir la dignitat a l'enterrament, igual que els altres. Ulleres negres. Tots en tenien, a casa, i una americana negra. Va ser després que li va agafar l'esverament. L'esverament i l'enyor. El reflex de voler trucar-li, la impossibilitat d'esborrar els seus últims missatges de veu, la impossibilitat de creure el que havia passat. A partir d'una certa edat, ja no pots separar-te dels morts, et quedes en el seu temps, amb ells. Per l'aniversari de la mort de Joe Strummer, en Vernon havia continuat com quan en Bertrand era viu: havia escoltat l'integral dels Clash tot bevent cervesa. No l'havia interressat mai gaire, aquest grup. Però l'amistat ho fa, això: aprens a jugar al camp dels altres.

Aquell dia de desembre del 2002, tots dos feien cua per comprar salmó perquè en Bertrand feia el sopar de Nadal amb una noruega i la volia fer caure de cul de sofisticació culinària. Tenia el convenciment que el salmó fumat s'havia de comprar en aquella botiga del cinquè districte i enlloc més. Després d'un trajecte en metro bastant llarg, esperaven tanda. La cua sortia a la vorera i en tenien ben bé per tres quarts. En Vernon havia anat a buscar tabac i ho havia sentit a la ràdio del bar, que l'Strummer s'havia mort. Havia tornat al costat d'en Bertrand. No, t'ho inventes! Tu et penses que m'inventaria una cosa així? En Bertrand s'havia posat blanc, havia comprat igualment el seu salmó i dues ampolles de vodka. S'havien fotut la segona corejant *Lost in the Supermarket*, mentre recordaven el dia que, tots dos, havien

vist l'Strummer en solitari. En Vernon hi anava només per acompanyar-lo, però, un cop allà, una emoció inesperada l'havia fet trontollar, havia enganxat l'espatlla a la del seu soci i se li havien omplert els ulls de llàgrimes. No n'havia parlat mai, però el dia de la mort de Joe Strummer ho havia tret tot, i en Bertrand havia dit sí, ja ho sé, ja ho vaig veure, però no tenia ganes de tocar-te els pebrots amb això. Hòstia, l'Strummer. Què hi ha hagut després, que el pogués superar?

Tres mesos després li havia tocat a en Jean-No. Ni begut, ni excés de velocitat. Una nacional, un camió, un revolt i la boira. Tornant del cap de setmana amb la dona, havia volgut canviar d'emissora. Ella se n'havia sortit amb el nas trencat. El que li van refer era mil vegades millor que l'original. En Jean-No no en va poder gaudir.

Aquell diumenge, en Vernon era a casa d'una noieta, tirat sobre un matalàs doblegat contra la paret i cobert amb una tela índia amb tantes cremades de porro que podia semblar que era un estampat. Havien programat una sessió d'*Alien*, tota la col·lecció. La moixa vivia a Goncourt en una habitació sota els teulats. Al barri hi havia un dels últims llocs que llogaven DVD. Ja s'havien empassat *A Better Tomorrow* i *Mad Max*, *El padrí* i *Una història xinesa de fantasmes*. Era una perla, aquella nana, boja pels porros i el manga. No pas de les que sempre volen sortir. L'única pega que tenia era si us plau Nino ves-me a buscar caramels al súper. Cinc pisos d'escalas. A en Vernon no li feia peça ser un Nino servicial. La noieta acabava de portar uns gots de Coca-cola plens de glaçons amb una safata immensa, havien posat pausa i en Vernon, quan li havia sonat el telèfon, l'havia agafat, cosa que el diumenge no solia fer. Però feia molt de temps que l'Emilie no trucava, havia suposat que devia ser alguna cosa important. Acabava de saber la notícia per la germana petita d'en Jean-No.

En Vernon havia trobat sorprenent que fos ella qui s'encarregués d'avisar els amics. En Jean-No tenia una dona, no fotem. De moment ingressada a l'hospital, d'acord, però tot i així, que la informació la passés l'amant... Ell i l'Emilie havien tingut molta relació, després s'havien perdut de vista, i ara semblava mal moment per posar-se al dia.

En Vernon havia insistit per continuar mirant la pel·lícula. No se sentia gaire tocat. Això el va sorprendre. Es va pensar que es tornava més dur. I això que amb en Jean-No es veien cada setmana, i després de la mort d'en Bertrand encara s'havien acostat més. Dinaven junts al turc del costat de la Gare du Nord, sempre demanaven el mateix menú de dotze euros acompanyat de cerques ben fredes. En Jean-No havia deixat el tabac, li havia costat un ou. Si hagués sabut que no li serviria de res, pobre nano, s'hauria posat el despertador a la nit per fumar més. En Jean-No s'havia casat amb una pesada. N'hi ha molts, de tios, que amb un control estricte se senten més segurs.

No va ser fins més tard que li va sortir, a la nit. En el moment d'agafar el son, va sentir una queixalada que el va deixar glaçat. Va haver de vestir-se i sortir, caminar pel fred, estar sol, veure llums creuar cossos, fondre's en el moviment i sentir la terra sota els peus. Era viu. Li costava respirar.

Sortia sovint, de nit, a caminar tot sol. Havia agafat aquest costum a finals dels anys vuitanta, quan els rockers s'havien posat a escoltar hip-hop. Public Enemy i els Beastie Boys gravaven amb el mateix segell que Slayer, i això havia fet de pont. A la botiga, s'havia fet amic d'un fan de Funkadelic, un blanquet taciturn i rabiós, retrospectivament suposa que anava d'heroïna, però en aquell temps no hi havia caigut. Es dedicava a fer *tags*, anava firmant «Zona» per tot on passava. La cosa no els va durar gaire, en Zona estava tip dels carrers, «el trip de debò és el metro», volia empastifar trens, fer els dipòsits, i en Vernon

no tenia ganes d'acompanyar-lo allà baix. No se n'havia encomanat, li costava interessar-se pels relats heroics dels 93 MC o dels MKC, l'estil bàrbar o el *throw up chamallow*... Entenia que hi havia un què, però no s'hi enganxava. El que a ell li molava era córrer el risc de trencar-se la crisma enfilant-se al teulat d'algun edifici i passant-se dues hores en el silenci de l'aerògraf, amb pauses per cremar cigarrets mirant la gent que passava, per baix, sense pensar a alçar la mirada i descobrir la seva silueta de sentinella silenciosa.

La primera nit de la seva vida sense en Jean-No, havia caminat fins que les plantes dels peus li cremaven, i després havia continuat. Pensava en els fills d'en Jean-No, i ho trobava impossible. Orfes de pare. La paraula no s'adeia amb el que sabia d'aquells tres trastos capriciosos que no paraven de reclamar atenció, llaminaures o jocs nous.

En Jean-No sovint es comportava com un imbècil. Era arrogant. Sempre havia escoltat músiques friquis, quan era adolescent li agradaven *Einstürzende Neubauten* i *Foetus*, més tard s'havia tirat al *hard* plom, era fan de *Rudimentary Peni* i l'apassionaven els *Minor Threat*, tot i que ell bevia com una esponja. Se l'havia d'apreciar per sortir-hi, sobretot perquè sovint era càustic. A quaranta anys, en Jean-No havia volgut aburgesar-se i s'havia posat a escoltar òpera. Es vestia com un *Playmobil* endiumenjat i disparava collonades de tio de dretes, deu anys abans que es posés de moda. En aquella època era una cosa tan atípica que tenia una certa classe.

En Vernon ara vivia en un món en el qual Ian MacKaye hauria pogut tirar-se al crac i en Jean-No ja no hi seria per declarar res de res.

Després li havia tocat a en Pedro. Just al cap de vuit mesos. Un atac de cor. En Pedro es deia Pierre, però es fotia tanta cocaïna que s'havia guanyat un nom sud-americà.

En Vernon esperava davant de l'Elysée Montmartre, que encara no s'havia cremat: hi tocaven els Libertines. Intentava lligar-se una improbable ajudant-becària que treballava en un programa de l'Ardisson i no parlava sinó d'aquest presentador, que deia que odiava però que la fascinava. Havia vist un col·lega, de lluny, davant de la sala, i l'havia cridat, content d'ensenyar la noia que l'acompanyava, una morena amb serrell, texans, cigarret, talons agulla, de les que la capital produïa en sèrie a començament del mil·lenni. I quan el col·lega l'havia vist s'havia posat a plorar. Només deia Pedro Pedro Pedro, sense poder explicar res, i a en Vernon l'havia envaït un esgotament infinit.

En Pedro s'havia ficat al nas com a mínim tres cases, dos Ferraris, totes les seves històries d'amor i d'amistat, qualsevol vel·leïtat de carrera, el look i totes les dents. No ho feia pas avergonyint-se'n, pretenent que no tenia cap problema, no, ell ho feia amb orgull, una histèria exultant, una passió totalment assumida. Se'n fregava les genives, se'n posava a la caçadora, coneixia tots els vàters de tots els bars de París, els triava exclusivament en funció de si eren pràctics. Arribava a casa seva i en deixava pertot arreu, i al cap de dos dies, quan se'n tornava a anar, en Vernon es quedava fet una desferra. En Pedro era de Marvin Gaye, Bohannon, Diana Ross i els Temptations. A en Vernon li agradava que el convidés a casa seva, el so hi era excepcional, els sofàs còmodes i comprava whiskys que feien viatjar —et podies prendre per un gàngster, un detectiu privat o un dandi anglès.

En Vernon havia trobat una foto on sortien tots quatre. Ell i els tres morts. Posaven al seu voltant, el dia que havia fet els trenta-cinc. Una foto maca, de les que es feien amb un aparell tradicional i que després se'n feien còpies per als amics. Quatre nois ben tocats però prims, plens de cabells, amb els ulls vius i un somriure desproveït d'amargor. Alçaven la copa. Aquella nit en Vernon estava deprimit, fer-ne trenta-cinc li aixafava la moral.

Quatre xavals macos, contents de ser poca-soltes, que no sabien res, i sobretot ignoraven fins a quin punt es trobaven al costat bo del que els reservava la vida. Havien escoltat Smokey Robinson quasi tota la nit.

Després d'enterrar en Pedro, en Vernon va deixar de sortir i de contestar les trucades que rebia. Es pensava que era una fase, i que li passaria. No trobava fora de lloc el fet de tenir necessitat de replegar-se, després d'una sèrie de dols tan seguits.

La manca seriosa de calés es va declarar en aquella mateixa època, cosa que va exacerbar la seva tendència a l'aïllament. Anar a sopar a casa d'algú sense poder presentar-s'hi amb una ampolla li feia passar les ganes d'acceptar les invitacions. O flipar tota l'estona per si a algú se li acudia la idea de fer una col·lecta per anar a comprar un gram. O flipar per si no es podria colar al metro. Flipar pel fet de dur vambes amb la sola desenganxada. Flipar per detalls en els quals no s'havia fixat mai, donar-hi voltes i voltes com una obsessió.

Es quedava a casa. Beneïa l'època. Es baixava música, sèries, pel·lícules. De mica en mica havia deixat d'escoltar la ràdio. Des dels vint anys que el primer reflex del matí sempre havia estat engegar-la. Però ara l'angoixava i no li interessava. Havia perdut el costum d'escoltar les notícies. Amb la tele havia estat automàtic. Estava massa enfeinat amb Internet. Encara ventava un cop d'ull als titulars, a Internet. Però sobretot mirava les pàgines porno. No volia sentir a parlar més de la crisi, de l'islam, del caos climàtic, del *fracking*, dels orangutans en perill o dels gitanos a qui s'ha d'impedir que agafin l'autobús.

S'ha fet una bombolla còmoda. Hi sobreviu sense respirar. Redueix cada acció al mínim. Menja menys. Va començar per alleugerir el sopar. Una sopa de fideus xinesos, deshidratada. Ja no compra carn, les proteïnes són per als esportistes. Menja sobretot arròs. En va a buscar bosses de cinc quilos a la botiga dels germans

Tang. Redueix els cigarrets: retarda el primer, espera per encendre el segon, i després del cafè del matí es pregunta si realment té ganes del tercer. Guarda les burilles, no s'ha de desaprofitar res. Coneix totes les entrades d'oficines del voltant de casa seva on durant el dia la gent surt a fumar, i de vegades hi passa a poc a poc per recollir les burilles més llargues. Se sent com un foc vell, les brases del qual algun cop es poden despertar si fa vent, però mai prou per encendre els branquillons. Un fogueró moribund.

De vegades li agafa un atac de marxa. Va a LinkedIn i es fa una llista d'antics coneguts que sembla que encara tinguin feina, i es promet que s'hi posarà en contacte. S'imagina el que els explicaria, començaria per alguna història de faldilles. La seva identitat de doner predisposa els homes a la simpatia. De manera que diria això: era fora de París, em fotia una nana hongaresa que se'm va endur a Budapest, o una americana de nassos que no parava de viatjar, tant li fa la nacionalitat mentre faci l'efecte que s'ho ha passat teta, i ara he tornat cap aquí i busco alguna cosa, no tindries alguna feineta, el que sigui, que em pugui anar bé, per casualitat. S'hi presentaria amb aires de turista, tranquil, no pas de paio estressat. Quant als calés, ni pensaments de dissimular, es veu de sobres que no té ni cinc. De totes maneres, no ha nedat mai en l'abundància. A la seva època, això era un plus de credibilitat. Era abans del 2000, abans que tot el públic dels concerts, com qui no vol la cosa, es posés a portar sabates noves i cares, de la marca de moda, el rellotge de moda al canell, el de la temporada, els texans que es posen bé, de la forma que evidencia que són comprats aquest any. Des de Zadig et Voltaire, la misèria ha perdut tota l'aura poètica —la mateixa que abans, durant dècades, havia ajudat a validar l'artista, el de debò, el que havia preferit no vendre's l'ànima. Ara, ai dels vençuts, fins i tot en el rock.

Però no truca a ningú per demanar ajuda. Seria incapaç de definir per què. Ha tingut temps de pensar-hi. L'enigma és total.

Ha consultat a Internet tots els consells per als procrastinadors patològics. Ha fet llistes del que hi podia perdre, dels perills que corria, al costat de la llista del que hi podia guanyar. Tant li fa. No truca a ningú.

S'ha mort l'Alexandre Bleach. Quan en Vernon veu el seu nom repetit a Facebook, no se'n fa el càrrec de seguida. L'han trobat, mort, en una habitació d'hotel.

Qui li pagarà els lloguers que deu? És la primera pregunta que es fa. No ha rebut cap resposta als correus ni als missatges de text que li ha enviat aquestes últimes setmanes. Als crits de socors. Estava acostumat que l'Alex trigués a reaccionar. En Vernon comptava amb ell. Com cada vegada que arribava a una situació crítica. L'Alexandre sempre acabava traient-li les castanyes del foc.

En Vernon seu davant de l'ordinador. Li ballen per dins del pit sentiments contradictoris o estrangers els uns als altres, com gats ficats al mateix sac per una mà àgil i despiedada. A Internet, la notícia s'escampa com una taca d'oli. Ja fa temps que l'Alexandre és cosa de tothom. En Vernon es pensava que hi estava acostumat. Quan l'Alexandre treia un disc o començava una gira, era impossible ignorar-ho. No hi havia ni una hora del dia que no l'exhibissin, fent el mico per algun lloc o declarant alguna ximpleria amb la seva preciosa veu greu de *crooner* penjat. L'Alexandre li havia tocat l'èxit com a un altre l'envesteix un camió: no semblava pas que n'hagués sortit indemne. El seu problema no havien estat els fums, sinó més aviat un desesper violent que havia esgotat els qui l'envoltaven. És difícil veure que algú aconsegueix el que tothom desitja i, a sobre, haver de consolar-lo.

Encara no hi ha fotos del difunt a l'habitació de l'hotel. Però ja vindran. L'Alex s'ha mort ofegat. A la banyera. Una coproducció de xampany i pastilles, s'hi va adormir. Ves a saber per què va anar a fotre's en una banyera, tot sol, en un hotel, a mitja tarda.

De totes maneres, ves a saber què feia que se sentís tan desesperadament desgraciat. L'Alex haurà esguerrat fins i tot la seva mort. L'hotel és massa mediocre per fer somiar, però no pas prou desastrat per ser exòtic. Ho feia sovint, això d'anar a passar uns quants dies a l'hotel: si li semblava que veia un fotògraf a sota de casa seva se n'anava a dormir en un altre lloc. A l'Alex li agradava de viure a l'hotel. Tenia quaranta-sis anys. Qui espera el llindar de l'andropausa per fer una sobredosi? Michael Jackson, Whitney Houston... coses de negres, potser.

A en Bleach li agradava veure els vells amics. Li venien les ganes de veure'ls en el moment menys pensat, però li venien regularment. No donava cap notícia durant un any, o de vegades dos, i tot d'una es posava a trucar com un boig, o bombardejava amb vinga correus, i fins i tot era capaç de presentar-se a casa de l'un o de l'altre d'improvis. No es podia anar amb ell a prendre alguna cosa en un bar. Al cap de cinc minuts algun fan interrompia la conversa, i el fan pot ser agressiu. O estar completament grillat. Per norma general, el fan que es fica en una conversa és pesat. Quan a l'Alexandre li entraven les ganes de veure en Vernon, li feia un truc i es convidava a casa seva. Es bevien una cervesa i feien veure que tot continuava igual. Quina broma. L'Alexandre amb una cançó guanyava el que un paio com en Vernon no havia ingressat en més de vint anys de botiga. Com hauria pogut no canviar les seves relacions, aquest petit detall?

L'Alex s'havia fet molts amics, en el seu ambient de vips. Però estava convençut que, amb l'èxit, se li havia acabat la «veritable vida». En Vernon sovint havia intentat demostrar-li que això era una percepció: cap a la trentena, tot comença a perdre intensitat, tant si ets precari com si ets una superestrella, les coses no tendeixen a millorar per a ningú. La diferència és que els qui no puguen al tren de l'èxit no reben cap compensació. Que la joventut s'allunyi no és motiu suficient per poder fer la volta al món en pri-

mera classe, endur-te al llit les noies més guapes, trobar camells simpàtics o posar-te a invertir en Harleys Davidson. Però l'Alex no volia sentir res. I, realment, semblava que se sentia tan malament que era difícil fer-li entendre que tenia sort.

La primera vegada que havia obert la porta de la botiga, encara era un vailet. Els grans ulls resseguits per unes pestanyes llargues i corbades li donaven una expressió infantil. Es presentava amb una Jenlain, s'enfilava al tamboret i demanava per escoltar discos. Per a l'Alex, en Vernon seria sempre la persona a través de la qual li havia arribat la màgia: la persona que li havia fet escoltar per primera vegada el doble en directe de Stiff Little Fingers, els Redskins, el primer EP dels Bad Brains, la Peel Session dels Sham 69 o el *Fight or Die* de Code of Honor. L'Alex encara era menor d'edat, tenia unes bones galtones i no es feia el dur. El seu somriure sens dubte havia tingut un gran paper en la seva ascensió fulgurant: un somriure que produïa el mateix efecte que mirar gatets a YouTube. Hauria calgut tenir la cuirassa d'un *psycho killer* per no sentir res. Rascava la guitarra i glapia, com tothom, d'un grup a l'altre. Com tantes vegades, la glòria havia anat a caure allà on no l'esperava ningú. Hi havia herois, als escenaris d'aquella època, gent per qui tothom hauria apostat. Més o menys tots havien desaparegut sense deixar rastre. La passió de l'Alex per les drogues s'havia declarat tard, i ho havia arrasat tot al seu pas. Però aquell nano sempre havia anat pel món amb un punyal invisible clavat al pit. Per més que rigués per qualsevol motiu, alguna cosa se li havia trencat, se li veia a la mirada, una esquerda sense remei que s'aniria eixamplant.

Una qüestió baixament pragmàtica turmenta en Vernon: qui li pagarà el lloguer? Tot va començar poc després de la mort d'en Jean-No. S'havien trobat per casualitat, cap a la parada de Bonsergent. L'Alexandre se li havia tirat als braços. Quant de temps feia que no es veien, des del concert de Tricky a l'Elysée Mont-

martre. Després de la incomoditat dels primers minuts, tenida de ressentiment per la comèdia que tocava fer, la dels vells col·legues que tenen tantes coses a dir-se, com si les històries de vendes a eBay d'en Vernon tinguessin el mateix interès que les històries de nits de drogues en un iot amb Iggy Pop, al final estar amb l'Alexandre sempre acabava per ser bon rotllo.

L'Alex, aquell dia, anava carregat fins al capdamunt. Tenia l'entusiasme inconnex i la xerrera precipitada del paio que fa dies que no ha passat per casa i que hauria de pensar-hi. La neu cobria les voreres i calia aguantar-lo pel colze per evitar que se la fotsés. Entusiasta, com de costum, havia insistit perquè en Vernon l'acompanyés a veure el seu camell, que vivia allà a tocar. Un individu obsequiós, amb cara de primer de la classe, que componia música amb GarageBand. Fumava una herba holandesa tan forta que feia venir mal de cap a l'acte. Volia que tant sí com no escoltessin els seus «últims sons». Havien aguantat una sèrie de capes de sintetitzador muntades sobre unes bases si més no precàries. L'Alex ja estava col·locat, escoltava aquella merda amb molt d'interès, tot explicant al camell que ell treballava amb els hertz, les ondulacions per segon del so, que disposats d'una determinada manera podien arribar a modificar els cervells. Estava enderirat amb aquesta història de sincronització de les ones cerebrals, i tenia el camell penjat dels llavis. La veritat tothom la sabia: feia anys que l'Alex ja no era capaç de compondre res de nou. Es dedicava a les *alpha waves* a falta de poder posar tres acords seguits o d'escriure una tornada que s'aguantés.

Quan havien tornat a ser a fora, ja era de nit. Passaven pocs cotxes i els carrers eren estranys de tan blancs i silenciosos. En Vernon s'havia burlat de la pinta de l'actriu tota de negre que s'exhibia en un cartell de quatre per tres, de tort sobre una moto. Havia dit alguna cosa desagradable com ara que «té una pinta d'idiota, aquesta, que encara preferiria fotre'm una nina de plàs-

tic» i l'Alexandre havia fet una rialleta forçada. Era evident que la coneixia. En Vernon s'havia preguntat si se l'havia tirada. L'Alex agradava a les noies, ja d'abans de vendre discos. Molts dels seus amics eren vips, gent d'aquesta que tothom sap com es diu i quina cara fa sense haver-los vist mai. S'apuntava els seus números de telèfon al mòbil amb els noms en codi, per si de cas el perdia o l'hi robaven. La idea que els seus contactes caiguessin en mans de ves a saber qui el feia tornar boig. Sovint, quan li sonava el telèfon, mirava la pantalla amb perplexitat, incapaç de recordar a qui corresponia el nom que hi sortia. «SB», per exemple, el deixava parat: era la Sandrine Bonnaire, l'Stomy Bugsy, en Samuel Benchetrit, o potser es tractava d'un codi encara més complex, com ara Sacrosanta Bruixa o Sodomita Bufat? Absolutament impossible de recordar-ho, fins que sentia el missatge i se'n recordava: «SB» de sala de bany, perquè és on havien passat hores xerrant amb en Julien Doré. En aquell moment devia haver trobat que era una idea genial. Com tantes coses incomprensibles que es fan després de les tres de la matinada.

En Vernon havia preguntat «i te'n recordes, d'en Jean-No?». És clar que se'n recordava. Havien tocat una temporadeta junts, als Nazi Whores, al principi de tot dels anys 90. Feia més de deu anys que no es veien. En Jean-No odiava l'Alex i tot el que representava: el rock d'autor, la militància de burgeset esquerranós i, sobretot, aquell èxit esclatant que no podia imputar a la seva filiació, i que a en Jean-No el feia posar malalt. Havien treballat en equip, s'havien mogut en els mateixos terrenys, i n'hi havia un que s'havia endut la palma, i l'altre que s'havia quedat en terra. La comparació se li feia insuportable —dir fàstics de l'Alex era una activitat a la qual en Jean-No dedicava moltes estones. «Saps que s'ha mort?», i l'Alex, trasbalsat, havia empal·lidit. En Vernon s'havia sentit incòmode davant de tanta emoció no simulada, però no s'havia vist amb cor d'afegir: «No facis aquesta cara, perquè ell

no et podia veure». L'Alex havia insistit per acompanyar-lo amb taxi, i després per pujar a casa seva. De seguida s'havien posat a la mateixa longitud d'ona —dos hàsters frenètics pedant per fer avançar la mateixa roda. Enroscat al sofà, l'Alex se sentia com en un ou. Li encantava l'exigüitat del pis, s'arraulia i se sentia protegit, a casa d'en Vernon. Havien escoltat els Dogs, cosa que no havien fet, ni l'un ni l'altre, des de feia vint anys. L'Alex s'hi havia quedat tres dies. Estava obsedit pel que ell anomenava la seva «investigació» sobre els batecs binaurals i l'havia obligat a escoltar diversos tipus d'ones que se suposava que tenien un impacte profund sobre l'inconscient, però que, un cop feta la prova, no provocaven ni una mala migranya. L'Alex havia arribat amb cinc grams a sobre. Se'ls havien fotut sense córrer, com uns veterans. En Vernon anava pesant figures —la coca el relaxava i l'ajudava a dormir—, i l'Alex s'havia ficat al cap d'autoentrevistar-se, allà mateix, assegut al sofà. Portava una càmera vella, havia deixat tres cintes de vídeo d'una hora al costat de la pantalla de la tele i, quan en Vernon havia tornat en si, li havia fet un espectacle increïble: «És el meu testament, nano, t'ho juro, i te'l deixo a tu, de la confiança que et tinc». Ja no tenia tot el cap. Després havia tornat a desaparar-se amb les històries d'ones delta i gamma, el procés creatiu i la idea de fer una música que seria com una droga, que modificaria els circuits neuronals. En Vernon estava desesperat, l'Alex li posava sons infectes i l'obligava a escoltar-los amb els auriculars.

En Vernon havia baixat a comprar Coca-cola, tabac, patates i whisky, amb la targeta del seu amic cantant. «De debò que no tens res per menjar, a casa, i de què vius, per cert, ara? Vols que et deixi peles?» En Vernon devia dos mesos de lloguer, lluitava de valent per no acumular-ne tres, perquè una llegenda urbana deia que fins a tres mesos no hi ha perill de desnonament. Havia començat així. L'Alexandre li havia fet una transferència amb

l'import del lloguer de tres mesos: t'ho juro, em fa més feliç a mi que a tu. I, abans de marxar, havia insistit: «Truca'm, si necessites peles, en tinc de sobres, ja ho saps... Ho faràs, m'ho promets?»

I en Vernon ho havia fet. Primer havia pensat que s'espavilaria d'alguna altra manera, però quan ja devia quatre mesos, ho havia fet. L'Alex l'havia ajudat. Sense fer-se pregar. I al cap d'uns quants mesos en Vernon l'havia tornat a trucar. Era empipador, però també era com tornar a la infantesa. Quan els seus pares encara eren d'aquest món i podia comptar-hi, *in extremis*, per treure'l d'algun forat. Tenia un deix d'infantesa protegida, aquest sistema d'assistència amical. I l'Alex l'havia salvat. Havia enregistrat el número de compte d'en Vernon a la llista de les seves transferències i així amb tres clics el treia del mal pas. En Vernon s'hi resistia, posposava el moment de fer-ho. Oscil·lava entre culpabilitat i agressivitat, gratitud i alleujament. S'havien tornat tan fàcils, els diners, per a l'Alexandre, i tan difícils per als altres. En Vernon enviava el xec al propietari, després es feia una petita reserva de tabac i de menjar, i en una capsa guardava la resta com un tresor per comprar-se la cervesa quotidiana. Sobrevivia així.

Truquen a la porta. En Vernon no contesta. Deu ser el carter que li porta un certificat. No els firma. Ja no vol saber res de cap document administratiu. És una cosa que li ha anat venint de mica en mica, la paràlisi mental —cada vegada hi ha més tasques relativament senzilles que ja no aconsegueix fer. Abaixa el volum de la música i espera. Insisteixen. Ara truquen amb la mà. En Vernon està assegut al llit, amb les mans a la falda, hi està acostumat —espera que se'n vagin. Però un soroll desacostumat, al pany, l'avisava que el forcen per obrir des de fora. De seguida entén el que passa. Sense dir res, salta sobre els texans i es posa un jersei net. Quan la porta s'obre s'està fent el llaç d'un parell de Dr. Martens baixes. Està agitat com si tingués una mala pujada de

speed. Entren quatre homes, que se'l queden mirant. El que va al capdavant del grup pren la paraula, «bon dia, ens hauria pogut obrir». L'observa, l'avalua. Porta un mocador blau marí tot elegant al voltant del coll i ulleres de muntura vermella. El vestit gris li va curt. En un to neutre, llegeix en una tauleta digital: «blablabla domiciliat a blablabla el senyor blablabla llogater»...

Deu anys pagant aquell maleït lloguer. Deu anys. Més de noranta-mil euros. A les butxaques d'un desgraciat que cobra per no fotre res. Segur que el propietari deu ser un hereu que fa el ploricó perquè paga massa impostos. En deu anys, cap renovació, i se li ha de córrer al darrere perquè repari l'escalfador de l'aigua. Noranta mil. Ni una hora de feina, ni un desplaçament, ni una inversió. I el fan fora.

La mirada d'en Vernon va a parar als pantalons de l'agutzil, allà on li ceneixen les cuixes. En Vernon espera que el grupet d'homes faci la llista dels seus béns i se'n vagi, i li deixi temps per espavillar-se. Si no fes anys que ho té prohibit, ara mateix els faria un xec, per allargar el procediment. Entre una cosa i l'altra, tot hauria de poder anar bé: l'home que identifica com el manyà fa cara de ser simpàtic. Amb aquest mostatxo gris, a l'antiga, té pinta de sindicalista. En Vernon espera que en forçar el pany no l'hagi fet malbé, no té calés per canviar-lo. I tanmateix pot tenir necessitat de sortir cinc minuts. No queda res per robar, ni un kosovar a les últimes es molestaria a carregar el trasto que li serveix d'ordinador. Amb la torre, pesa una tona i és una antiguitat. L'agutzil li recomana que reculli les coses que necessiti per als pròxims dies i que se'n vagi. No n'hi ha cap que digui va deixem-ho córrer, ja tornarem, deixem-li deu dies per reaccionar i després ja ho veurem. Els dos forçuts que no han dit ni piu es planten al mig de l'estudi i, sense gens d'hostilitat, li aconsellen que obtemperi immediatament.

En Vernon observa al seu voltant: què podria proposar a canvi d'una mica més de temps? Sent que, davant seu, apunta un neguit

inquiet —els homes temen que reaccioni amb violència. Estan acostumats al *pathos* i als crits. En Vernon demana un quart i l'agutzil sospira, però se sent alleujat: el client no és un boig.

En Vernon puja a un tamboret per agafar de sobre de l'armari la bossa més sòlida que té. Quan l'estira, li cauen a les espatlles boles de pols grisa. Esternuda. Hi ha situacions tan insòlites que és difícil considerar que són reals. Omple la bossa. Els auriculars, l'iPod, uns texans, la correspondència de Bukowski, dos jerseis, tots els calçotets, una foto dedicada de Lydia Lunch, el passaport. El pànic bloqueja qualsevol reflexió. Com que acaba d'assabentar-se de la mort de l'Alex, pensa a treure del fons de l'armari, amagat darrere de les piles impecablement endreçades de *Maximum Rock'n'roll*, *Mad Movies*, *Cinéphage*, *Best i Rock & Folk*, el paquetet amb les tres cintes que l'Alexandre va filmar a casa seva, l'última vegada que hi va ser. Podria mirar de vendre-les... Aleshores es treu les Dr. Martens per posar-se les botes que s'estima més. Recull un despertador groc de plàstic, que va comprar en una botiga de xinesos fa deu anys i que encara funciona. La bossa pesa. Surt del pis sense dir ni piu. L'agutzil l'atura al replà, no, no prefereix cap guardamobles especial, sí, un mes per recuperar les seves coses, que firmi aquí, d'acord. I baixa les escales, en el fons encara convençut que tot plegat no va de debò, que tornarà.

A l'escala es troba la portera, que sempre li ha tingut simpatia. És un llogater ideal, solter, que sempre pensa a fer-li un comentari sobre el soroll que fan les obres del carrer, la previsió del temps i alguna broma —un galanteig lleuger, sense conseqüències, però que a aquesta dona d'uns seixanta anys li encanta. La portera li pregunta si va tot bé, no ha entès que ha rebut la visita dels mannyans. En Vernon no troba ni les paraules ni la força per dir-li res. Ella no s'estranya de veure'l baixar amb una bossa tan grossa, ja l'ha vist anar carregat cap a correus moltes vegades. És ara que en Vernon s'adona de la vergonya que li provoca la situació. L'última

vegada que el van expulsar, era a l'institut. Havia anat a classe triant amb el seu amic Pierrot —que més endavant es va acabar penjant sota un pont, un diumenge de matinada—, i els havien enviat a veure el director, que els havia expulsat. Aquest record el porta a la cuina de la casa familiar. Els seus pares van morir joves. No està gens segur que l'haguessin ajudat. Eren durs. Estaven encaparrats amb el bon camí, no havien estat mai d'acord amb tot això del rock'n'roll. Volien que fes unes oposicions d'administratiu. El comerç sempre havien trobat que era una cosa que acabaria malament. Al final, havien tingut raó.

Al carrer, l'evocació dels objectes que ha deixat al pis, quan hauria hagut d'endur-se'ls, és com un raig de pedres al pit. Amb la punta dels dits toca la notificació que li ha donat l'agutzil, plegada a la butxaca del darrere. Li tremolen les mans, no li obeeixen. Ha d'aturar-se, pensar amb calma, i trobar com solucionar tot això. Mil euros. Són molts, però es poden trobar. No ha perdut totes les coses —en té més que li importen que no es pensava. El rellotge que li va regalar en Jean-No. Els *test pressings* del primer àlbum dels Thugs, que va aconseguir casualment quan el *label manager* de Gougnaf Mouvement es va instal·lar a casa seva un quant temps. La petaca Motörhead que l'Eve li va portar d'una escapada a Londres. La primera còpia d'una foto de Jello Biafra que la Carole va fer a Nova York. I el Selby dedicat.

L'amenaça de desnonament el voltava des de feia tant de temps que havia acabat creient que era la vella sirena d'una guerra que sempre acabaria guanyant. Si l'Alexandre encara hi fos, en Vernon sabia què fer: aniria fins a casa seva i mouria cel i terra per trobar-lo. No li faria cap vergonya, el seu vell amic hauria estat content d'ajudar-lo. Al final en Vernon li servia d'això: per donar als seus diners un valor real.

Si s'hagués ficat al cap que volia veure l'Alexandre, en comptes d'enviar-li esporàdicament un correu atent esperant que reacci-

onés, si s'hagués acoblat a casa seva, tot hauria anat d'una altra manera. S'haurien col·locat junts, tranquils, a domicili —i l'Alex no hauria anat a banyar-se a cap hotel de merda. En comptes d'això, haurien escoltat els directes de Led Zeppelin al Japó.

La ciutat sense pasta és una cosa que en Vernon ja coneix de fa temps. Cines, botigues de roba, bars, museus —hi ha pocs llocs calents on puguis seure sense pagar. Queden les estacions de tren, el metro, les biblioteques i les esglésies, i algun banc que encara no han arrencat per evitar que la gent com ell sigui de franc gaire estona. A les estacions de tren i a les esglésies no hi ha calefacció, la idea de colar-se al metro amb la bossa el desmoralitza. Enfila l'avinguda dels Gobelins, cap a la plaça d'Itàlia. Té sort, un bon sol il·lumina els carrers, tot i que aquests últims dies plovia. Si hagués pogut aguantar un mes més, ja hauria començat l'hivern legal.

Intenta mantenir els ànims mirant les dones que passen. En el seu temps, així que sortia un raig de sol, les dones, per celebrar-ho, treien la roba més curta que tenien. Ara, porten menys faldilles, més vambes, i un maquillatge més discret. Veu moltes senyores de més de quaranta anys que fan el que poden, amb roba comprada de rebaixes que les va seduir als aparadors, coses barates que semblaven còpies correctes de roba bona. Però un cop la porten ja només se'ls veu l'edat. I les noietes, les noietes continuen essent igual de guapes però ara no s'arreglen tan bé. S'ha de dir que el fet que hagin tornat els anys vuitanta no les ajuda gens.

Els dijous la biblioteca no obre les portes fins a les dues del migdia. En Vernon ja està tip de ser pel carrer. Enfila l'avinguda de Choisy i s'asseu a la marquesina d'una parada d'autobús. Havia pensat anar fins al parc, però la bossa li pesa massa. S'asseu al costat d'una dona de mitjana edat que recorda vagament en Jean-Jacques Goldman. Té entre els peus un cabàs voluminós de roba ple de menjar de hippy. Tota ella respira intel·ligència, comoditat, seriositat i pretensió. La dona li evita clarament la

mirada, però el primer autobús que passa no és el seu. Es treu un cigarret de la butxaca de la jaqueta, en Vernon intenta entaular-hi conversa, sap que la dona el prendrà per un pesat, però necessita parlar una miqueta amb algú.

—No és contradictori, vull dir, menjar bio i fumar?

—Sí, però faig el que vull, no?

—I me'n podria donar un, de cigarret?

La dona gira al cap amb un sospir, com si fes tres hores que la molestés. No cal exagerar, es diu en Vernon, no és cap meravella, comença a estar passada, deu poder anar a comprar sense que li diguin coses cada cent metres. En Vernon insisteix, somriu assenyalant la bossa.

—M'han tret de casa aquest matí. He tingut cinc minuts per recollir les coses i anar-me'n. No he pensat a agafar el tabac.

La dona no sap si creure-se'l, però tot seguit canvia d'actitud. Quan veu que s'acosta el seu autobús, treu un paquet de cigarrets del cabàs i l'hi dona. El mira als ulls, en Vernon s'adona que està commoguda. Deu ser una tia sensible, té els ulls humits.

—No puc fer gran cosa, però...

—Em dona el paquet? Genial. Fumaré un piló. Gràcies.

Pel vidre de l'autobús li fa un senyal amb la mà, com si volgués dir-li va ànims. La compassió, sense gens de menyspreu, que li inspira, aclapara en Vernon més que si li hagués dit de tot.

Al cap d'una hora, s'ha acabat els cinc cigarrets del paquet. El temps passa amb una lentitud insuportable. Li agradaria poder deixar la bossa en algun lloc. Si les consignes de les estacions encara existissin...

Finalment, la biblioteca obre. L'ambient li és familiar. Hi ha agafat molts còmics i DVD en préstec. Abans que els diaris es poguessin llegir en pantalla, venia sovint a fullejar la premsa del dia. S'instal·la al costat d'un radiador i obre un exemplar de *Le Monde* que no té cap intenció de llegir. Però si fos una dona, tindria ganes

d'acostar-se a un home que llegeix *Le Monde*, sobretot si adopta un aire preocupat, l'aire de l'home que s'informa però que no es deixa enredar.

Mentalment, repassa una agenda imaginària, fa la llista de persones que li podrien donar un cop de mà, de la A a la Z. Per força hi ha d'haver algú que tingui un sofà o una habitació per deixar-li. Ja li sortirà.

Es fixa en una morena, a la taula del costat. Porta els cabells tirats enrere i unes arracades passades de moda, llargues i daurades amb unes pedretes brillants. Va arreglada, però alguna cosa falla, en la seva elegància —és antiquada. Fa la sensació que es debat amb la solitud. Té oberts sobre la taula uns llibres de medicina. Potser té alguna malaltia greu. Podrien entendre's, tots dos. En Vernon se la imagina, tota sola en un pis gran, els fills ja serien grans, estudiarien a l'estranger, i només tornarien per Nadal, a ella li agradarien el sexe i els homes immadurs, hauria patit prou per saber que quan es troba un paio que val la pena, s'han de fer esforços per conservar-lo, però tampoc tant que l'hagués enfonsat massa. I estaria sola, per exemple perquè la feina l'absorbia massa, o perquè no feia gaire l'havia deixada un home encara més ric que ella, que s'hauria enamorat d'una noia jove, i aleshores abans d'anar-se'n li hauria deixat una muntanya de calés. Agraïda de tenir un home a casa, buidaria una habitació del pis per a en Vernon, que en faria la sala de música, la moblaria amb quatre coses reciclades, però invertiria en el so, i de tant en tant al vespre s'hi asseurien, tots dos, ella es burlaria afectuosament de la seva col·lecció de discos pirates, però en el fons li agradaria que tingués una passió noble. A les dones els agraden els homes que estan bojós pel rock, és prou brut per esverar-les però alhora s'avé prou amb el confort burgès.

Aquests pensaments l'ocupen i l'exalten uns quants minuts, i després s'aplaquen. I en Vernon recorda totes les vegades que, al metro, es fixava en els que fingien que eren un dels viatgers però

que es quedaven a l'andana, mentre ell era a dins del vagó i els observava. A la parada d'Arts et Métiers, de la línia 11, direcció Hôtel de Ville, hi havia aquell negre jove que dormia, sempre en el mateix banc, amb un quist immens que li deformava la galta. S'hi va estar dos anys. Hi havia la romanesa de République, l'havia vista donar el pit a un nadó, després la nena havia après a caminar, i al cap d'un temps ja bevia Coca-cola als peus de la seva mare.

Encara no sap qui l'acollirà, però sap que no dirà la veritat. És massa flipant. Es muntarà una pel·lícula més lleugera. De totes maneres la gent vol que l'enganyin. Som parits així. «Ara visc al Canadà, estic de pas per fer papers, busco un lloc per passar tres nits, podria ser a la teva sala?» Tres nits. Més és abusar. El Canadà està bé —una destinació que no interessa a ningú, que ara no fos que li fessin preguntes a les quals no sabia respondre. Bec xarop d'auró, els Hells Angels continuen essent igual de malvats, la coca és barata, a les noies els va la marxa però t'has d'acostumar a l'accent.

L'Emilie! Ha d'estar molt trastornat per no haver-hi pensat de seguida, sabia anar a casa seva amb els ulls tancats. Té un piset de sala i habitació en un cinquè sense ascensor, darrere de la Gare du Nord, que els seus pares li van comprar quan tenia vint anys. Hi havien celebrat festes memorables. I hi havien passat moltíssimes nits en *petit comité*, hi havia ballat, hi havia begut, hi havia vomitat, moltes vegades hi havia cardat al vàter, hi havia sopat, hi havia fumat petes, hi havia escoltat els Coasters, àlbums de Siouxsie i de Radio Birdman. L'Emilie era baixista. Li agradava L7, Hole, 7 Ycar Bitch, i altres coses bastant horroroses que només poden escoltar les ties. A l'escenari, tibada i desdenyosa, a la no-vaioquesa. En la vida civil, una bona noia. Potser massa i tot. No sempre feliç, en amor. Es posava vermella fàcilment, en Vernon ho trobava sexi. Duia botes altes a l'estil dels *Venjadors*, i a l'escenari els malucs li dibuixaven uns cercles llangorosos i curiosa-

ment convulsius, aguantava el baix a l'altura dels genolls i copejava les cordes girant-se enrere per trobar els ulls del bateria, com si fessin el gosset. Tocava bé. No se sap per què va deixar la música quan el grup es va desfer. Quan l'Emilie li havia trucat, plorant, per comunicar-li que en Jean-Noël s'havia mort, li havia sabut greu per ella. Que encara estigués així, tirant-se homes casats. Després de l'enterrament sempre volia que es veiessin, però en Vernon estava desanimat i no li havia contestat. L'Emilie havia escopit una ràfega de comentaris incendiàris a la seva pàgina de Facebook. Als quals ell no havia respost. No està gens ressentit, sap que de vegades es perden els papers.

